

Tekst: 2 Kron. 21 : 2 - 20.

Gelezen: 2 Kron.20

Gezongen : 135: 1,3, 139:14, 37:14,18,20, 32:5, 101:2, 4

Toen wij luisterden naar de prediking van 2 Kron. 20 mocht ik u zeggen, dat dat één van de mooiste stukken was uit de geschiedenis van de koningen van Juda. Wij zagen toen bij Josafath de vrucht rijpen van de Heilige Geest in zijn ootmoed en onderwerping aan het Woord van de HEERE en in zijn vertrouwen en blijdschap van het geloof.

Vandaag lezen wij één van de donkerste bladzijden uit die geschiedenis. Van Joram - de zoon van Josafath. Zoon uit het huis van David met de geest, van het huis van Achab. Een drager van de rijkste beloften, die zich in dienst stelt van de oude slang, de duivel, om het vrouwenzaad te vernietigen.

Dat lijkt geen aantrekkelijke stof voor een preek, maar de Heilige Geest dwingt ons ook naar de prediking van deze bladzijde te luisteren. Dan horen wij hoe de HEERE waakt en handelt- om de belofte van Zijn heil te vervullen. Die belofte werd door Joram miskend en door Jahweh gehandhaafd.

Als u dit hoofdstuk leest moet het u opvallen, dat hier enkele malen met nadruk de naam van David wordt genoemd. Eerst in vers 7 en dan in vers 12, waar de HEERE de God van uw vader David wordt genoemd.

Daar moeten wij niet overheen lezen.

Joram wordt ons getekend als zoon van David, die dus ook zijn plaats heeft gehad op de lijn naar de komende Christus. Hij wordt daarom ook niet vergeten in Matth. 1, waar drie van zijn opvolgers wel worden overgeslagen. Maar hij wordt ons - voorgesteld, niet in de geest en de kracht van zijn vader David, hunkerend naar de vervulling van Gods heilsbeloften, maar levend in de geest en in de zonden van het huis van Achab.

Hier moeten wij wel even teruggrijpen naar Josafath. Wij hebben gehoord dat hij niet volmaakt was. Vooral zijn houding ten opzichte van Achab en zijn huis was fout. Maar hij luisterde naar de bestraffing door de profeten en hij vernederde zich onder het Woord van zijn God. Hij bekeerde zich en dat werd de weg tot zijn redding, in alle opzichten.

Maar één ding kon hij niet herstellen.

Dat was het huwelijk van zijn zoon Joram met de goddeloze Athalia, dochter van Achab en Izebel. Wij lezen niet of Josafath daarover in de schuld is gekomen voor de HEERE, maar wel weten wij, dat de gevolgen van deze zondige verbintenis voor het huis van David verschrikkelijk zijn geweest.

Athalia gedroeg zich als een duivelin, een echte dochter van haar bloeddorstige moeder Izebel; als het aan haar had gelegen zou het huis van David in haar dagen zijn uitgeroeid. Wat zij tot tweemaal toe heeft geprobeerd. Wij zullen wel niet ver mis tasten als wij veronderstellen, dat zij Joram aangespoord heeft om zijn broers te vermoorden, samen met enkele aanzienlijken in Juda, die

natuurlijk struikelblokken voor haar zgn. hervormingsplannen waren. Die broers en die vorsten waren uit ander hout gesneden dan Joram en stonden natuurlijk de invoering van de Baälsdienst in Juda in de weg. Kregen zij het volk op hun hand, dan konden zij haar en Joram of over de grens jagen óf doden. Daarom dat bloedbad in Jeruzalem vlak na de dood van Josafath. Zo hadden zij de handen vrij om de offercultus van Izebels baälpriesters te importeren in Juda.

Joram vernietigt het reformatorische werk van zijn voorgangers en wil in geen enkel opzicht treden in het spoor van Josafath, om te gaan in de wegen des HEEREN. Daardoor toont deze Davidszoon zijn heilige roeping op troon van zijn vader David te verachten. Hij werd gezalfd tot koning over het volk van God, maar hij wilde geen dienaar zijn van die God. Hij heet "Jahweh is verheven", maar hij is in geen enkel opzicht klein voor Jahweh. Hij heeft zich uitgeleverd aan de Baal van Izebel en van Athalia.

Daarmee verloochent hij zijn afkomst en veracht hij het spreken van de HEERE tot David over diens grote Zoon, die werkelijk de vredevorst zou zijn en alle volken zou regeren, van zee tot zee en in gerechtigheid. Terwille van die belofte was er die andere, dat er altijd een lamp zou zijn voor David, een nakomeling op de troon.

Jawel, dat was een belofte! Maar dat was geen voorspelling.

Iedere belofte heeft bij de HEERE een keerzijde van dreiging, van straf en van oordeel over de man, die Gods verbond zou verachten door zijn ongerechtigheid.

Joram blijkt geen enkel respect te hebben zowel voor de zegen als voor de vloek van het verbond.

Hij tart de HEERE, die zich door de profeet Elia niet onbetuigd heeft gelaten tegenover het huis van Achab en de Baälsdienst in Israel. Zover is het gekomen met deze zoon van David.

Zijn verboden huwelijk trekt hem al verder van de HEERE af. Was zijn huwelijk verboden?

Jawel - Joram kon heel goed weten, hoeveel ellende huwelijken met hele en halve heidense vrouwen gebracht hadden in het huis van David. Maar bij Joram zien wij een kwaad, dat tot op de huidige dag zich voordoet. Op het gebied van het huwelijk komt voor veel jongens en meisjes God op de laatste plaats. Dan wordt Zijn Woord het zwijgen opgelegd en dan wordt de roeping tot geheiligd leven, eenvoudig naar de achtergrond gedrongen. Dan wordt de vraag naar de liefde (of wat daarvoor wordt aangezien) voorop gesteld en de vraag kan en mág ik zo mijn taak als kind van het Verbond vervullen? wordt eenvoudig weggeredeneerd. En de duizenden voorbeelden van afval en zonden, en zelfs van vijandschap tegen God en Zijn dienst worden domweg genegeerd. En daarmee wordt de God van het heil veracht en het heil van God miskend - want Hij belooft geluk aan wie Hem vrezen.

Ik weet wel, dat onze situatie niet z.m. gelijk is aan die van Joram. Maar vergeten wij toch niet, dat het ook in ons leven gaat om een ambt, een dienst in het koninkrijk van God. Daar staat ons huwelijk niet buiten. Neen, erin! Wij mogen en moeten trouwen in de HEERE, in Zijn gemeenschap en onder Zijn leiding en bescherming. En vergeten wij maar niet, dat wij in en bij alles op weg zijn naar de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

Joram miskende de belofte van het heil en haalde zo de ene ellende na de andere over zich en zijn volk, want hij stortte zich van het ene kwaad in het andere.

2. Boven zijn leven kan geschreven worden: "wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen."

Eerst ontkomt hij ternauwernood aan zijn belegeraars in een oorlog tegen Edom. Edom had de

gehoorzaamheid opgezegd aan Joram en hij zou ze eens even weer onderwerpen aan zijn gezag. Maar we krijgen de indruk, dat hij maar net het vege lijf kan redden: Edom onderwerpen kan hij niet! De HEERE is tegen hem.

Dan valt ook Libna af. Dat was een priesterstad met een zekere zelfstandigheid t.o.v. het huis van David. En waarschijnlijk hebben de priesters de gehoorzaamheid opgezegd vanwege Jorams overgang naar het heidendom van Izebel.

Wij lezen bovendien, dat Joram nog gewaarschuwd was door een brief van de profeet Elia. Het is best mogelijk, dat Elia toen al niet meer op aarde leefde en dat hij deze profetie op schrift heeft moeten stellen op last van de HEERE. Het woord "geschrift" duidt op een officieel stuk, gelijk aan een edict.

In ieder geval wordt Joram geconfronteerd met de God van Elia. En uit de geschiedenis van zijn schoonvader Achab kon hij weten, hoe heilig en waar Diens woorden waren.

Denk maar aan de geschiedenis met Naboth. Maar Achab heeft zich nog voor de dreiging van de HEERE door Elia vernederd en uitstel gekregen, maar Joram peinst er niet over zich te vernederen.

Welnu - hij ondervindt dat de HEERE doorgaat. Hij is de God, Die leeft en Die op aarde vonnis geeft.

Een les ook voor onze tijd, nu men zo gemakkelijk zich door een God-is-dood-theologie van de wijs laat brengen.

Koning Joram krijgt letterlijk wat de profetie van Elia aankondigde. Plunderende Filistijnen en Arabieren dringen door tot in het koninklijk paleis toe. Zij vermoorden zijn zonen en halen zijn harem leeg. Hij weet met Athalia en zijn jongste zoon Joahaz (Ahazia) te ontkomen.

De HEERE is wakker over Zijn Woord. Hij laat al de rampen komen, die Hij heeft aangekondigd. En wij weten toch, dat Hij dat niet doet, omdat Hij daarin plezier heeft, maar omdat Hij wil, dat de goddeloze zich bekeert en leeft. Daarom kan God een mens zo laten vastlopen in zijn plannen. Dáárom ook breekt Hij af wat Zijn kinderen eerst mochten opbouwen. Opdat zij naar Hem zouden luisteren en vragen.

Wij zien hier ook, dat de HEERE niet wil toelaten, dat deze afvallige zoon van David nog verder gaat met Hem te tergen. Maar midden in het oordeel gedenkt de HEERE aan Zijn verbond met David. Hij zorgt voor een lamp; voor een nakomeling. Die draagt in zijn naam de belijdenis mee: Jahweh behoudt. En al zal blijken, dat ook die nakomeling van David niet de Messias is – toch laat de HEERE ook met hem de lamp nog niet uitgaan. Hij HEERE denkt aan Zijn belofte. Hij denkt aan de Christus. En - Hij denkt ook daar aan ons.

De satan heeft in Joram een gewillig instrument om de weg van de HEERE naar Bethleem op te breken - de HEERE is zo getrouw als sterk. Hij slaat satans aanval neer.

Hij treft Joram; Hij vernedert Athalia en Hij redt een zoon.

De klauw van de draak grijpt mis.

Maar Joram bekeert zich niet.

Ook niet, toen de HEERE hem vernederde door die verschrikkelijke ingewandsziekte.

Zijn einde is in donkerheid.

Droeg hij in zijn naam uit: Jahweh is verheven! Hij heeft het in de volle zin moeten ondervinden. De HEERE houdt de schuldige geenszins onschuldig, en Hij bezoekt de ongerechtigheden van Zijn volk,

van Zijn gezalfden. Jorams leven eindigt in smaad en verachting. Onbetreurd en zonder een koninklijke begrafenis.

Wij hebben gezongen: En durft men stout des HEEREN wet versmaan/dan zal Gods wraak de berg van hoogmoed slechten/En 't boos geslacht, ter grond toe, doen vergaan.

Ja, dat hebben we gezongen.

Maar zien wij door het geloof de ernst daarvan?

Wij horen maar wat graag, dat de HEERE het beloofde heil doet komen. Dat is vast en zeker. Het komt ondanks de zonden van Zijn volk. Zo zeker als de Messias gekomen is uit de afgehouden tronk van Isaï, zo zeker zal die Messias wederkomen om al Gods uitverkorenen te doen delen in de volle zaligheid.

Maar daar zal niet ieder verbondskind in delen.

Daar zullen vele verbondskinderen verloren gaan. Verbondskinderen, die de voorrechten en vooral, die de God van het Verbond veracht hebben.

Nu reeds komen de oordelen over de afval en de afgoderij en de hoogmoed van de geslachten die niet luisteren wilden naar het heilig Woord van God.

Dit hoofdstuk staat vol van de brandende ernst van het Verbond.

God laat Zich niet bespotten, zegt Paulus.

En als wij waarlijk christelijke gemeente zijn, zullen wij de ernstige prediking daarvan niet naast ons neerleggen, maar ter harte nemen.

Wij leven tussen twee paradijzen.

Willen wij het tweede bereiken dan zullen wij de oude slang uit het eerste paradijs moeten bestrijden en de HEERE de hand geven.

Op Zijn genadewoord ingaan, want wie op Hem vertrouwt, op Hem alleen, ziet zich omringd met Zijn weldadigheên.

Amen.